

Projekt

UCHWAŁA NR / /2014
RADY POWIATU SŁUPSKIEGO
z dnia 2014 roku

OPINIA
Mehucio pod wzglę-
dem formalno-prawnym nie budzi
zastrzeżeń.
Stupek, dnia 24.10.2014.
Radca Prawny

**w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność dyrektora Powiatowego Urzędu
Pracy w Słupsku**

Na podstawie art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2013r. poz. 595 ze zm.) oraz art. 229 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 ze zm.)

**Rada Powiatu Słupskiego
uchwala, co następuje:**

§ 1

Uznaje się za zasadną/bezzasadną skargę * , na działalność dyrektora
Powiatowego Urzędu Pracy w Słupsku dotyczącą sprawy *
Uzasadnienie stanowi załącznik do uchwały.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Powiatu Słupskiego.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE
do projektu uchwały Rady Powiatu Słupskiego
w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność
dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w Słupsku

Dnia 18 czerwca 2014 roku *
do Starosty Słupskiego skargę na działalność dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy
w Słupsku w sprawie *

Zgodnie z art. 229 pkt. 4 Kodeksu postępowania administracyjnego organem właściwym do rozpatrzenia skargi na działalność kierowników jednostek organizacyjnych powiatu jest rada powiatu.

Natomiast zgodnie z art. 16. ust. 1 ustawy o samorządzie powiatowym rada powiatu kontroluje działalność powiatowych jednostek organizacyjnych poprzez komisję rewizyjną.

W związku z powyższym Komisja Rewizyjna na zlecenie Rady Powiatu Słupskiego w dniu 9 października br. zbadała zasadność skargi.

W wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, ustaliła co następuje:

Dnia 30 stycznia 1995 roku Zakład * reprezentowany
przez * złożył do Urzędu Pracy w Słupsku wniosek
o udzielenie ze środków Funduszu Pracy pożyczki w kwocie 24 000,00zł na zorganizowanie trzech dodatkowych miejsc pracy. Wniosek został rozpatrzony pozytywnie, jednakże tylko na kwotę 15 000,00 zł i w dniu 10 kwietnia 1995 roku pomiędzy stronami została zawarta cywilno-prawna umowa pożyczki nr 30/95. Stosownie do zawartej umowy wypłacono umówioną kwotę dnia 13 kwietnia 1995 roku, która wraz z należnymi odsetkami miała być spłacona w terminie do dnia 13 stycznia 1997 roku. Jako zabezpieczenie realizacji przedmiotowej umowy przyjęto poręczenie trzech osób fizycznych. Ponieważ pożyczkobiorca nie wywiązał się z warunków umowy, nie spłacał poszczególnych rat pożyczki w kwotach i terminach określonych w planie spłaty (do końca roku 1997 wpłacono jedynie 2 800 zł tytułem odsetek), Urząd pismem z dnia 12 czerwca 1996 roku wypowiedział umowę w całości, a wypowiadając ją, ustanowił nowy 30-dniowy termin do jednorazowego uiszczenia całości zadłużenia.

Po upływie wyznaczonego terminu i licznych negocjacjach stron, które nie odniosły pozytywnego skutku, Urząd Pracy w Słupsku, w dniu 29 października 1997 roku, wniósł do Sądu pozew o zapłatę kwoty 15 000 zł wraz z odsetkami (stan zadłużenia wraz z odsetkami wynosił 25 612,38zł).

Sąd Wojewódzki – aktualnie Okręgowy w Słupsku wyrokiem IC 289/97 z dnia 16 grudnia 1997 roku zasądził dochodzoną przez Urząd kwotę. Wyrokiem tym pozwani: *

(trzy ostatnie osoby
to poręczyciele) zostali zobowiązani solidarnie zapłacić na rzecz powoda – Urzędu kwotę 20 000,00 zł wraz z należnościami ubocznymi. W punkcie 2 wyroku Sąd także zasądził solidarnie od pozwanych: * na rzecz Urzędu kwotę 5 612,38 zł
wraz z należnościami ubocznymi.

Po uzyskaniu wyroku wraz z klauzulą wykonalności Urząd Pracy w Słupsku jako wierzyciel złożył w dniu 24 marca 1998 roku wniosek do Komornika celem przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego. W ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego w latach 1998 – 2005 pierwsza część wyroku – zasądzona kwota 20 000,00zł wraz z należnościami ubocznymi została spłacona w całości. Pozostała do zapłaty kwota wskazana w punkcie 2 wyroku. Komornik postanowieniem z dnia 16 grudnia 2005 roku egzekucję umorzył, informując wierzyciela, iż przeciwko dłużnikom: * prowadzonych jest sześć postępowań egzekucyjnych na łączną kwotę 109 189,00 zł.

Kolejny wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego Urząd złożył w dniu 16 kwietnia 2009 roku tylko przeciwko * , ponieważ uzyskał informację z Urzędu Skarbowego, iż dłużnik * zmarł w dniu 18 stycznia 2006 roku. W ramach powyższego postępowania dokonano dziesięć wpłat na poczet zadłużenia ogółem na kwotę 4 281,11 zł. Ostatnia wpłata przekazana była przez Komornika w dniu 23 marca 2010 roku. Postanowieniem z dnia 20 września 2010 roku Komornik umorzył postępowanie wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Nadal pozostała do zapłaty kwota w wysokości 4 858,75 zł wraz z należnościami ubocznymi, to jest m.in. odsetkami liczoną od dnia zapłaty całości kwoty. Urząd kilkakrotnie wzywał dłużnika do podjęcia dobrowolnej spłaty zadłużenia. Bezskutecznie.

Po uzyskaniu informacji, iż dłużnik podjął zatrudnienie, Urząd ponownie złożył w dniu 11 marca 2014 roku wniosek do Komornika o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

W dniu 25 marca 2014 roku dłużnik złożył wniosek (uzupełniony pismem z dnia 9 kwietnia 2014 roku) o umorzenie zadłużenia w całości, ponieważ jego zdaniem wystąpiły w analizowanej sprawie wszystkie przesłanki wymienione w ustawie.

Zgodnie z art. 139 ust. 5 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z dnia 20 kwietnia 2004 roku (tekst jednolity Dz. U z 2013 roku, poz. 674 ze zm.), w związku z art. 18 ust. 4 a i b ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu z 14 grudnia 1994 roku (tekst jednolity Dz. U. z 2003 roku, Nr 58, poz. 514 ze zm.) Starosta może odroczyć termin spłaty, rozłożyć na raty albo po zasięgnięciu opinii powiatowej rady zatrudnienia umorzyć w części lub całości pożyczkę, jeżeli:

1. w wyniku postępowania egzekucyjnego lub na podstawie innych okoliczności lub dokumentów stwierdzono, że pożyczkobiorca nie posiada majątku, z którego można dochodzić należności,
2. w wyniku egzekucji pożyczkobiorca lub osoby pozostające na jego utrzymaniu byłyby pozbawione niezbędnych środków utrzymania,
3. pożyczkobiorca zmarł nie pozostawiając majątku, z którego można dochodzić należności,
4. wydatki egzekucyjne będą wyższe od należności,
5. przeprowadzone postępowanie wyjaśniające wykaże, że za umorzeniem przemawiają szczególne względy gospodarcze lub społeczne.

Organ administracyjny może umorzyć należność przy spełnieniu przez wnioskodawcę ustawowych warunków przytoczonych powyżej.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że * aktualnie – od dnia 26 sierpnia 2014 roku jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku. Do dnia 23 sierpnia 2014 roku pracował i uzyskiwał wynagrodzenie w wysokości 1 240 zł. Ponadto przesłuchany w charakterze strony * , uprzedzony o odpowiedzialności karnej z art. 233 kodeksu karnego za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, oświadczył, iż: „Pracuję, aktualnie z wynagrodzenia otrzymuję netto 1 240 zł. Nie otrzymuję dodatkowych świadczeń. Moje gospodarstwo domowe jest jednoosobowe. Moje comiesięczne koszty utrzymania wynoszą 630 zł (prąd, czynsz, telefon, leki). Leczę się na nadciśnienie. Mam zobowiązanie z tytułu wyroku Sądu

z roku 2008 – do zapłaty 198 tys. zł bez odsetek – szkoda naprawcza. Nie posiadam ruchomości. Nieruchomości też nie posiadam. Mieszkam w mieszkaniu będącym własnością mojej byłej żony. Po rozwodzie dysponuję w tym mieszkaniu jednym pokojem. Nie korzystam z opieki społecznej.”

Na poczet zadłużenia wpłacono już ogółem:

- pkt 1 wyroku (kwota zadłużenia głównego – 20 000,00 zł) – winno być 34 470,18 zł – wpłacono 34 470,18 zł – całość rozliczona,
- pkt 2 wyroku (kwota zadłużenia głównego – 5 612,38 zł) – winno być 11 872,12 zł – wpłacono 8 350,29 zł – pozostało do zapłaty 3 521,83 zł (w tym 3 521,83 zł kapitału) – stan na dzień 9 października 2014 roku.

Analiza dokumentów zgromadzonych w przedmiotowej sprawie potwierdziła, że w tym konkretnym przypadku nie zachodzą przesłanki określone przez ustawodawcę, uzasadniające umorzenie zadłużenia. Nie bez znaczenia dla sprawy jest fakt, iż prowadzona aktualnie egzekucja przez Komornika jest skuteczna i na poczet zadłużenia przekazywane są systematyczne wpłaty.

Mając na uwadze powyższe, w dniu 28 lipca 2014 roku została wydana decyzja nr 4/2014 o odmowie umorzenia wnioskowanej należności wraz z odsetkami, ponieważ jak wskazano w uzasadnieniu w analizowanej sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek umorzenia, określonych w art. 18 ust. 4 a ustawy z 14 grudnia 1994 roku o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (tekst jednolity Dz. U. z 2003 roku, Nr 58, poz. 514 ze zm.).

Ponadto zgodnie z art. 18 ust. 4 a ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu decyzja w przedmiocie wniosku o umorzenie została podjęta po zasięgnięciu opinii powiatowej rady zatrudnienia. Powiatowa Rada Zatrudnienia w Słupsku uchwałą nr 5/2014 z dnia 25 czerwca 2014 roku wniosek o umorzenie należności zaopiniowała negatywnie.

Bezzasadne jest także twierdzenie ^{*}, iż zadłużenie wobec Powiatu Słupskiego – Powiatowego Urzędu Pracy w Słupsku orzeczone prawomocnym orzeczeniem sądowym o syg. akt IC 289/97 z dnia 16 grudnia 1997 roku uległo przedawnieniu.

Zgodnie z art. 125 kodeksu cywilnego „roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpatrywania spraw danego rodzaju (...) przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia tego typu roszczeń był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenie okresowe, roszczenie o świadczenie okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu.”

Nie mniej jednak zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 – 3 kodeksu cywilnego „bieg przedawnienia przerywa się:

1. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia,
2. przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje,
3. przez wszczęcie mediacji.”

W analizowanej sprawie skutecznie bieg przedawnienia przerywały składane wnioski przez Urząd jako wierzyciela do Komornika i tak:

- wniosek złożony w roku 1998, postępowanie komornicze prowadzone było do 2005 roku (KM 275/98),
- wniosek złożony w roku 2009, postępowanie komornicze prowadzone było do 2010 roku (KM 603/09),
- aktualne postępowanie – wniosek złożony w roku 2014 (KM 707/14).

*- dane osobowe usunięto ze względu na ich ochronę, określone ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz.U.2014.1182.)

Dodatkowo Urząd dokonując obliczenia stanu zadłużenia dla każdej ze spraw prowadzonych w zakresie dochodzenia należności w tym także dotyczącej * wykazuje kapitał, koszty egzekucji (lub inne należności uboczne) oraz odsetki naliczone z uwzględnieniem 3-letniego okresu przedawnienia – zgodnie z zasadą z art. 125 kodeksu cywilnego „jeżeli (...) roszczenie obejmuje świadczenie okresowe, roszczenie o świadczenie okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu.”

Bieg terminu przedawnienia każdego roszczenia, a zatem i tego, które jest stwierdzone tytułem wykonawczym, ulega przerwaniu, które powoduje, że po przerwaniu bieg terminu przedawnienia biegnie na nowo. Przerwanie biegu przedawnienia powoduje m.in. każda czynność dokonana przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń danego rodzaju. Co więcej, art. 124 § 2 kodeksu cywilnego stanowi, że „w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.”

Mając na względzie całokształt przeprowadzonego w tej sprawie postępowania wyjaśniającego, zebrany i przeanalizowany materiał dowodowy, argumenty prawne i faktyczne, Komisja Rewizyjna Rady Powiatu Słupskiego uznaje skargę za bezzasadną.

PRZEWODNICZĄCY
Komisji Rewizyjnej

Arkadiusz Walach